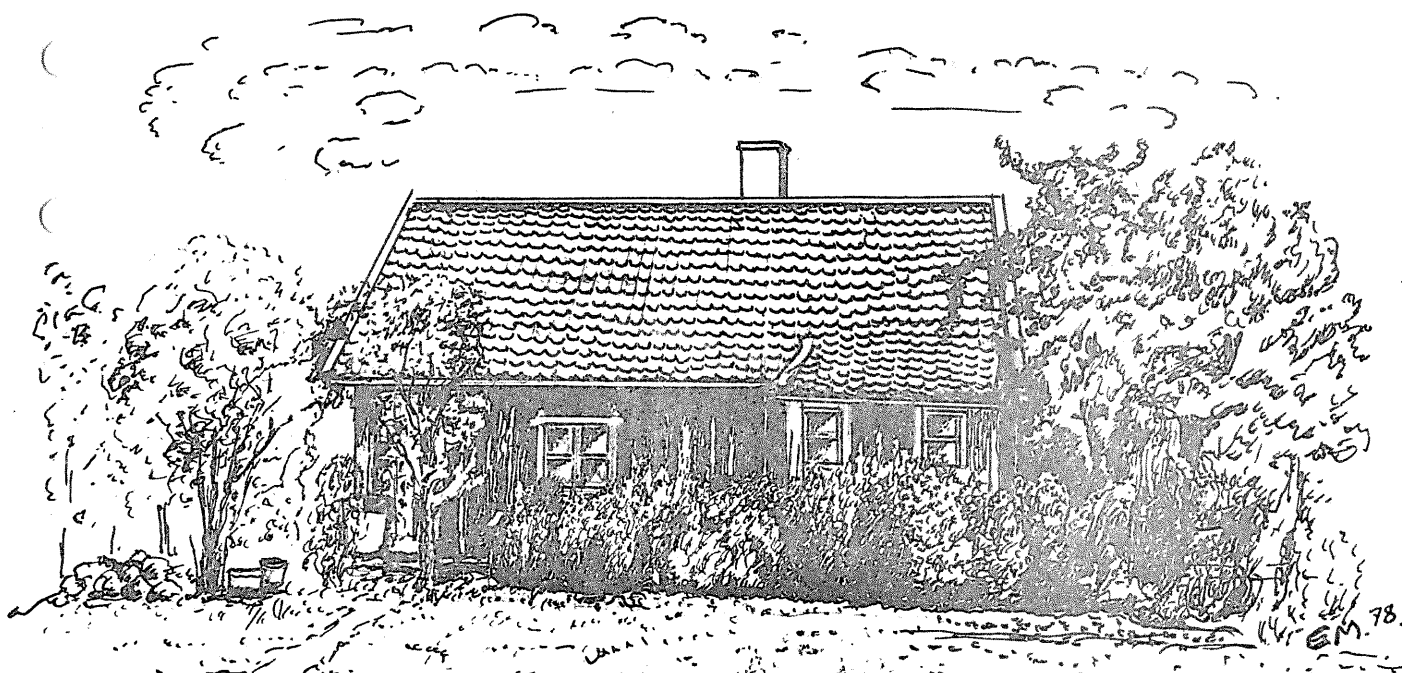

Denna byggnad är den enda som finns kvar av Stora Kårsby. Lilla Kårsby är för länge sedan borta. Av Stockh. stad hyr nu Lars Blomgren Kårsby som i forna dar var hans barndomshem. Lars är nu pensionerad från tjänst i Norsborgs vattenl.verk och bor nu med sin maka Gunhild på Kårsby och njuter härliga sommar-dagar av en vacker utsikt över Mälaren och Ekerö.

Kårsby

I äldre tider bestod Kårsby av tvenne hemman med 8 öresland jord vardera. På 1550-talet skola de innehafts av Svante Sture till Hörningsholm men av Gustav Vasa igenbördats på grund av Konungens släktskap med tidigare ägare. Hemmanen ha sedan varit upptagna i jordeböckerna såsom "arv och eget".

Den 15 juli 1641 köptes de båda hemmanen av fru Ebba Lejonhuvud, som ägde Averhulta. De innefattades i det testamente, varigenom greve Johan Oxenstierna ärvde Averhulta och såldes tillsammans med detta till Carl Gustaf Wrangel 1661. Hemmanen kommo 1664 genom byte till fru Ebba Grip, och efter hennes död ärvdes de av hennes systersons son, överstelöjtnanten Carl Fredrik Holst till Ekströmmen i Rappestads socken i Östergötland. Dennes moder Sofia Kottulinski, död 1686, på Ekströmmen, bebodde på 1670-talet Kårsby, som då hade säterinatur. Denna natur gick dock förlorad vid 1679 års räfst, emedan byggnaderna vid gården ej motsvarade fordringarna för ett säteri, men återförvärvades på 1690-talet. Efter Holsts död - han stupade vid Thorn 1703 - köptes Kårsby av kungl. rådet

greve Mauritz Wellingk. Denne hadde 1705 erhållit tillstånd att tillbyta sig Borg mot ett likvärdigt säteri. För detta ändamål ville han använda Näsby, som dock ej hade säterinatur. Han utverkade därför tillstånd av kammarkollegium att överflytta från Kårsby till Näsby, och denna överflyttning kom till stånd 1706.

Kårsbyhemmanen ha sedan denna tid varit underlagda Norsborg till år 1852, då vid ett detta år avslutat ägobyte mellan denna gård och Sturehov 1 21/64 mantal av Kårsby lades till Norsborg och 43/64 mantal till Sturehov.

Hemmanen jord brukas i äldre tider i regel av landbor och senare av arrendatorer. Numera brukas den tillsammans med övrig jord i Norsborg och Sturehov.

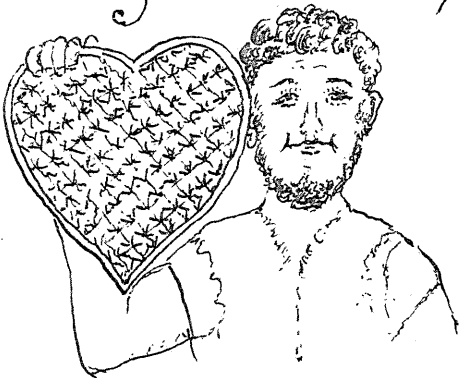
Uppgifterna hämtade ur Erik Castegrens Botkyrkabok.

År 1899 inköpte Stockholms stad Norsborg och Sturehov i Botkyrka.

G.M.

=====

Pojkarnas
afton d. 13/10.

Redan när vi anlände var borden dukade, när så alla bänkat sig kom några av pojkarna ut ifrån köket med röda spisrosor på kinderna iklädda stora förkläden och i händerna hade de brickor med nygräddade våflor med grädde och jordgubbssylt, till detta serverades the. De hade inte heller denna gång valt det lättaste att bjuda på utan de vispade och gräddade i vild förtvivlan så att alla skulle få.

Till allmän glädje hade flera slutit upp än vanligt. Det var denna gång ett 50-tal som hade hörsammat kallelsen. För en del blev det en överraskning för de hade glömt att det var pojkarnas afton och inte en vanlig övningskväll.

Dansen började, Nisse Sandin hade kommit och det blev lite av varje. Alla fick vad de ville ha.

Under kvällen serverades korv och arbetsfördelningen vid serveringen var något ovanligt. Bernt bara ställde sig och pekade: du tar brödet, du korven och du senapen och därmed var tre korvgubbar utvalda, inga protester eller kommentarer. Dessa tre gick raka spåret fram och serverade korv.

Dansen fortsatte ytterligare ett tag och trots att pojkarna haft ödet emot sig med fredag och den 13 har de lyckats väldigt bra och allt flöt mycket fint.

Ett stort tack till alla de grabbar som svettades i köket och gräddade våflor o dylikt, även korvgubbarna och alla ni andra som hjälpte till.

Elisabeth

=====

TACK för all uppvaktning
på min 60-årsdag.

Nils Söderberg

Nya medlemmar:

Ruben Holtes	Enskede
Eva Marie Gustafsson	Tullinge
Eva Kaldo	Tullinge

Vi hälsar Er hjärtligt välkomna
i Botkyrka Hembygdsgille.
Inom Gillet är vi alla Du.

1978 TIERPS- TRÄFFEN

Nu var det alltså dags igen!

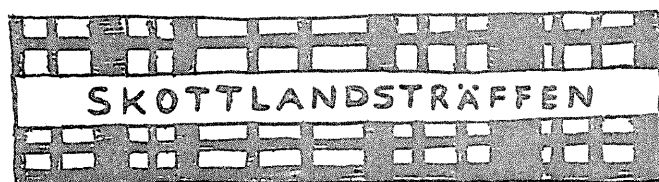
Botkyrka Hembygds-gille hade som vanligt fått inbjudan till årets Tierps träff som arrangerats av Strömbergs Folkdansgille. Samling vid Tumba station och raskt iväg till Hagaterminalen där bilkaravanen utökades med två bilar till. Nästa anhalt: var Esso motorhotel i Uppsala där vi traditionellt intog kaffe med dopp. Vi kom fram till Söderfors i god tid och okuperade ett långbord dukat med öl och smörgås. Vi hälsades välkomna och högg in på förtäringen som då och då avbröts av allsång och scenuppträdande. Det var folkdansare ur Strömbergs gille som visade oss ett urval av internationella danser. När faten var tomma dukades borden av och ställdes åt sidan så att dansen kunde börja till tonerna av Tierps spelmanslag. Värmen steg och svetten lackade ända till någon kom på att det fanns en strömbrytare som startade fläktarna. Den som ändå tyckte att det var för varmt inne kunde ta en promenad ute i Söderfors brukssamhälle och se på de gamla bruksbyggnaderna. Eftersom ni antagligen inte vet det kan vi tala om att bruket anlades år 1676 som ankar-smedja för flottan. Gammeldansen blandades med olika former av bygdedans samt folkdans och lekar.

Senare på kvällen avbröts dansandet av kaffe eller te med massor av kakor. Så småningom vände vi hemåt i den mörka Upplandsnatten trötta och nöjda efter en rolig danskväll.

SVEN-ROSE-

Med tanke på att träffen är lagd till ett gammalt brukssamhälle återger vi här en dikt av Olle Thunmansk.

Här stodo de gamle vid härden och hammarn
därhemma gick hustrun i köket och kammarn
och styrde med barnen och maten
och gnolade kanske en sång.
Här levde de gamle i kolstybb och lågor
de smidde till järn sina tvivel och frågor
de smidde sig breda och döva
vid hamrarnas stampande gång.

Den 9 september -78 träffades sommarens Skottlandsresenärer till en liten festlighet på Trädgårdstorp. Det ^{var} gilletts egna "reseledare" som stod för arrangemangen. Kvällen inleddes med mat i långa banor. Man hade dukat upp sill och potatis, köttbullar, prinskorv, sallad, efterrätt, m.m. och ingen behövde vara hungrig den kvällen. Därefter visades skottlandsfilmer och skottlandskort och man beställde kopior av varandra. Efter detta serverades kaffe och äkta Gingercake bakad av Karin Wester. (ett TACK för den)

En som fortfarande är mätt

DN Sydväst 11.10.78

Greta och Georg har Botkyrkas bästa utkik

■ ■ Botkyrka ska få en hembygdsbok. Förhoppningsvis ska den vara klar om två år. Den redaktionskommitté som kulturnämnden har tillsatt håller som bäst på att samla material.

■ ■ Den som skriver Botkyrkas historia kan inte förbigå Georg Malmkvist, 83 år. Det är han som har hand om hembygdsbyggets bildarkiv. Han är också redaktör för tidningen Botvidsbygden samt Sveriges äldste aktive scout.

■ ■ Malmgården i Tullinge, som Georg och hans fru Greta — se bilden — byggde 1926, fungerade fram till 1943 som något av en föregångare till Lida friluftsgård. Otaliga är de kända och okända människor som lockades hit för att njuta av den milsvida utsikten och Gretas legendariska bullar.

Se sidorna 13, 14 och 15

Foto: ROIF SÖDERBERG

DN Sydväst 1.11.78

Visste du...

- att Georg Malmkvist är Sveriges äldste aktive scout?
- att när Thor Modéen på sin tid sjöng om "strål-
ande bullar" så lär det
ha varit Greta Malmkvists
hembakade bullar som
åsyftades.
- att David Karlsson var
Botkyrkas förste buss-
chaufför?

Detta och mycket annat intressant kunde du läsa om i ett par stort uppslagna artiklar i DN:s sydvästbilaga under hösten. Har du inte läst artiklarna så gör det nu. Det kan vara vara en nyttig påminnelse om hur det var i våra trakter för bara några decennier sedan.

Poland

■ ■ David Karlsson var Botkyrkas förste busschaufför. (Foto: Erich Stering)

Han körde Botkyrkas första buss

■ ■ 1927 blev David Karlsson Botkyrkas förste busschaufför. Mest körde han sträckan Tumba—Grödinge.

— Vägen var så smal att vi var tvungna att specialbeställa en buss, som inte var mycket bredare än en armlängd.

— Det viktigaste av allt var en stöddig pakethållare. För bönderna skickade med en massa bagage, allt från potatissäckar till slaktade kalvar.

I dag är David Karlsson 86 år och bor i Uttran. Men större delen av sin tid tillbringar han på hembygdsbyggets torp i Tullinge.

Se sidan 6

Botkyrka — en hembygds historia

■ ■ Bättre än så här kan väl knappast en hembygdsentusiast bo. Det är den spontana reflexion man gör när man med viss möda tar sig upp på höjden till Malmgårdsbacken 2. En nationalromantiskt inspirerad träbyggnad med flyglar och spröjsade fönster. På den ena sidan en välvuxen terrasserad trädgård, på den andra sidan en liten gräsplan och milsvit utsikt över Tullingesjön, Hamra gård, vattentorn, skog, ångar och i nordost, vid stationen, det tämligen nya bostadsområdet Tullingeberg.

Bakom skogssiluetten de ännu nyare områdena Alby, Hallunda, Norsborg. Ja, här har man hela Botkyrkabygden framför sig.

Här bor Georg och Greta Malmkvist, han ättitre och hon ättifem.

Huset kallas Malmgården. Det låter ålderdomligt och genuint. Genuint är det förvisso, men byggt så sent som 1926, berättar Georg.

— Första gången jag kom hit och blickade ut över utsikten tänkte jag: Här skulle man ha en kaffeservering!

Och så blev det. Georg, som är både händig och konstnärligt lagd, började skissa på sitt dromhus. Att det skulle vara en flygelbyggnad, nästan som en liten herrgård, det hade han bestämt sig för.

■ Ritade Västerbron

Han visade sina skisser för Paul Hedqvist, som senare, under 30-talet, ritade Västerbron och Transebergbron.

Hedqvist gjorde så detaljutformningen och Georg tog med sig ritningarna till markägaren Jakob Tegnér, som hade byggt sig ett litet chateau, kallat Kikut, nere vid Tullingesjön.

Jakob, gift med den icke obe-kanta viskompositören Alice Tegnér, hade stora planer för Tullinge. Här skulle ett nytt Djursholm byggas och invånarna skulle naturligtvis vara därefter.

Georg, som är son till en arbetare, möttes därför till en början med misstro. Men när Tegnér fick se ritningarna och höra planerna föll han till föga.

— En kaffeservering, det är precis vad vi skulle behöva här! Men "hennes nåd" Alice gav inte nåd så lätt, berättar Greta.

■ Bleo granhög

— Jag blev nedkallad till Kikut för att granskas. Och där satt Alice, sonen Torsten och hans fru och konverserade, utan att till synes lägga märke till mig. "Horn barn", sa Alice till sonen och svärdottern, "när ni var i Rom, på vilket hotell bodde ni då?" Som om jag skulle bli imponerad!

— Och så vände hon sig till mig: "Här Greta varit utomlands?" Fast jag hade cyklat i

□ Georg och Greta Malmkvist och deras Malmgården, som från 1926—43 var något av en föregångare till Lids friluftsgård. Serveringen tvingades man stänga till följd av alltför magra kaffo- och mjölransoner.

Georg och Greta Malmkvist

BROBYGGARE mellan förr och nu

Norge så tyckte jag inte att hon hade med det att göra, så jag svarade "nej".

Nej, är man som Greta född på Söder, "rännstensunge" som hon säger, och uppvuxen bland rospiggar i Roslagens, så faller man inte i farsun i första taget. Något av Albert Engströms hållning till överklassen lärde hon sig väl också. Hon var lekkamrat med hans äldsta dotter och umgicks som barn i huset.

— Hur Alice Tegnér var mot barn vet jag inte. Men Albert, han var snäll och ofta rolig tillsammans med oss ungar. Men när han blev bortbjuden för att vara rolig blev han världens suraste.

□ "Privat"

Näval, Georg och Greta fick bygga sitt hus, kombinerad bostad och kaffeservering.

— Fast Alice såg tydligen på Malmgården som om det vore hennes residens. Varje gång dom hade gäster tog hon dom med hit upp för att titta på utsikten. Till sist blev det för tröttsamt att ha dom springande här, så jag satt upp en skylt med "Privat" på dörren, berättar Greta.

Men de flesta kände sig välkomna till Malmgården, som blev något av en föregångare till Lids friluftsgård.

Greta bakade bullar i massor och Georg gick omkring och såg till att gästerna trivdes. Men han hade också sitt jobb som kontorist på Separator, eller Alfa Laval som det heter numera.

□ Till Stockholm

Han började på företaget redan som trettonåring, 1909, då som telefonist. Det var på Fleminggatan och kontoret låg ännu kvar på Kungsholmen.

Fem år tidigare hade han flyttat upp till Stockholm från Småland tillsammans med sin far och bror. Mamman var död.

— Det var första gången jag åkte tåg. Det var en hemsk upplevelse. Tänka sig att det inte var några hästar som drog, och så bar det i väg i alla fall! O vad jag grät. Från Oskarshamn tog vi båt till Stockholm.

□ Thor Modéen

Greta bjuder på kaffe och ostmackor. Hon beklagar att hon inte har haft ork att baka. Det kan man ju förstå, för hennes bullar är legendariska. När Thor

Modéen sjöng om "strålände bullar" på Mosebacke teater lär det ha varit hennes bullar som åsyftades.

En annan känd revyartist sjöng här på Malmgården som tack för kaffe och dopp. Det var 1932. Han var polis då.

— I morgon ska jag börja på teatern, sa han och skrev sitt namn, Sigge Frst, i gästboken.

Elva år senare, under kriget, såg man sig tvungen att stänga serveringen.

— Vi begärde extra ranson av kaffe och mjöl, men det så myndigheterna nej till, så då var det ju bara att slå igen.

Nu, sen Georg blev pensionerad 1964, efter femtiofyra år på Alfa Laval, kan han ägna sig helt åt det som — näst efter Greta — ligger honom varmast om hjärtat: hembygds-gillet och scouterna.

□ Scouten 1908

— Jag är Sveriges äldste aktiva scout. Gick med 1903. Och när vi flyttade hit bildade jag en scoutkår här.

I slutet av 40-talet ritade han Botkyrkas hembygdsdräkt och var samtidigt med om att starta kommunens hembygds-gille. Och han är också redaktör för scout-kårens och gillet's tidningar. Redaktionen är inrymd i en av flyglarna; här förvaras också hembygds-gillet's bildarkiv. Det är bilder därifrån som ni ser på nästa sida. Bilder som också kommer att ingå i den nya hembygdsboken.

Så är det dags för uppbrott! Georg på med kepsen och överrocken. Vi ska till hembygds-gillet's torp för att hämta en drygpr — "Beskrifning öfver Botkyrka socken" som utkom för närmare hundra år sedan, 1878.

I backen ner till bussen möter vi hemvändande skolbarn, och alla hejar de på Georg. Rask som en yngling knaller han fram i sitt vittidunga hår och med sitt breda leende ser han ut som lycklig förening mellan Sörmlands-Frasse och Skå-Jonsson.

ibland avslöjar han små hemligheter om dem vi möter.

— Den där grabben, han är blivande scoutledare.

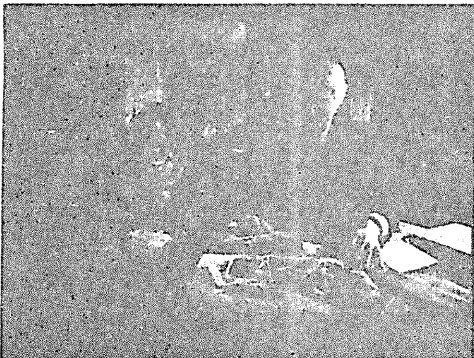
Han är mån som sina skydd-slingor och nästan stolt över somliga Inge Hårén till exempel, som sedermera blev borgarråd (s).

□ Årstadabrom

— En dag ropade Inges pappa in mig. Han var brokonstruktör. "Kom in här ska du få se nåt som häller", sa han. Och det gjorde det. Han hade just gjort det sista stecket till Årsta järnvägsbro.

Nej, historierna och anekdoterna vill aldrig ta slut när man vistas tillsammans med Georg Malmkvist. Och vill man vara högtidlig, något som är honom främmande, så kan man väl säga att han är en brobyggare han med — han bygger broar mellan död och nutid.

Och framtidens Botkyrka? Den skrivs i Hallunda, Pittja och Norsborg.

DN samtalar med Botkyrkas förste busschaufför:

- Egentligen skulle jag blivit kusk vid hovet

Det är nästan femtio år mellan de två bilderna.

David Karlsson som Botkyrkas förste busschaufför 1927. Och i dag åttiosexårig pensionär i Uttran.

Egentligen skulle jag ha blivit kusk vid hovet, säger han.

Men i stället blev han betjänt hos en baron Åkerhielm på Engelbrektsgatan på Östernalm.

Det var 1915 och David Karlsson befann sig på Strömsholms säteri i Västmanland för att lära sig köra span. Rida kunde han redan. Det hade han lärt sig under tre år som stamantäld hästgardist på Kungliga livgardet. De sista två åren var han remontrytare, red in unghästar.

Och så dök då denne baron Åkerhielm upp på Strömsholm.

Om Karlsson följer med mig så ska Karlsson få lära sig köra automobil. Och sen ska Karlsson bli min chaufför.

Hur de nu skulle gå till. För baronen saknade nämligen egen bil. Men en sådan skulle han införskaffa, bara David lärde sig köra.

Det lät ju något det! Att locka en ung man med bil 1915 hade samma lyster som flygcertifikat har i dag.

Kunde inte köra

Så David nappade på erbjudandet. Han lärde sig köra på stans första automobilskola, som låg på Riddargatan. Efter tre veckors sporadisk undervisning fick han köra upp för stadsingenjör Källberg, som enligt ryktet inte själv var körkunnig!

Det var inte så noga alla gånger. Så jag fick mitt intyg. Körkort infördes först 1918.

Men då hade David hunnit ledas på sitt jobb som passopp åt baronen. Någon bil såg han aldrig till.

Tålmod Karlsson, tålmod.

Själshushåll

I stället tog han tjänst hos bankiren Erik Severin, som hade köpt Älvesta gård i Tullinge. Det var ju krig och ransoneringskrig, och det var vanligt att rikt folk köpte ställen på landet för att idka självhushåll. Dvs de anställda fick se till att inte herrskapet behövde svälta ihjäl.

David arbetade som chaufför och alltså. Gården hade förutom arbetshästar också tre ridhästar, och det kom på hans lott att lära makarna Severin och deras fyra döttrar att rida.

Här på Älvesta träffade David Ellen, som blev hans fru. De flyttade in i en av gårdens flygelbyggnader.

Ellen var anställd som barnsköterska. Dom hade ju såna på den tiden. Dom rika.

Men pengarna sinade i den Severinska bankfirman, gården såldes 1921 till baronen Djurkloo, och familjen sökte sin lycka i Paris.

Jag blev erbjuden att följa med. Men Paris var inget för mig, säger David.

Privatchaufför

Ellen och han hyrde en liten kåk i Vretarna, och han fick arbete som privatchaufför hos en läkare på Högbergsgatan 40 på Södermalm. Det hände att man gjorde hastturer ända till Danmark och Norge, trots att bensinen var dyr.

På lördagseftermiddagarna hade han ledigt och brukade då köra passagerare med en lastbil mellan Örby och Södra Bantorget, som Medborgarplatsen hette på den tiden. Människorna fick sitta på flaket, som var överspannt med en presenning.

Det var naturligtvis kallt och skumpigt. Men folk var tacksamma att de fick följa med. Jag vill minnas att priset var 70 öre.

Det var några åkare på Söder som hade den här turen på entreprenad fram till 1922-23, då Stockholms Spårvägar (SS) öppnade en spårvagnslinje på sträckan.

Smal väg

1927 blev David Karlsson busschaufför på belid. Det var taxiägarna Bertil Larsson och Henning Johansson som hade köpt en buss av märket Chevrolet, som sattes i trafik mellan Tumba och Rosen-

David Karlsson, 86 år, pensionär.

häll. I början av trettitalet utvidgades tureterna till Eldtomta och Grödinge och sedermera till Sorunda. Bolaget fick namnet Tumba-Grödinge-Sorunda Buss AB, nu uppköpt av SL.

David körde mest sträckan Tumba-Grödinge.

Vägen var så smal att vi var tvungna att specialbeställa en buss som inte var mycket bredare än en armlängd med långsäten utefter sidorna.

Slaktad halv

Det viktigaste av allt var en stöddig paketbållare. För det var ju inte bara att köra passagerare. Bönderna skickade med en massa bagage, allt från potatisäcker till slaktade kalvar. Och så fick man springa ärenden till apoteket och posten eller med växlar till banken. Grödingebönderna var bra folk, många av dem blev mina vänner.

Han körde också skolkajuta.

Visst kunde ungarna hitta på bus, men det var ändå fason på dom. Annat är nu för tiden!

Lever ensam

1959 gick David i pension och flyttade in med Ellen i tvärrummet i Uttran. Hon är nu död sen snart tio år tillbaka och David lever ensam. Är så pass vital att han klarar sig utan hemhjälp.

Inte är det nåt större fel på gubben. Men minnet sviker ibland och några fingrar har krockat. Det är väl nån yrkesskada, för rattarna var ju av metall förr i tiden, kallt och jåkligt.

Numera kör jag aldrig. Skulle nog inte klara högertrafiken.

Säger David och bjuder på kaffe och veteläng, kakor och wienerbröd, och efteråt cigarill och en konjak, dagen till ära.

Skål då, pojkari!

Torpare

Vi drar oss in i finrummet och tittar på Davis alla gamla fotografier, inramade i ovala svarta ramar.

Det där är min farfar, han föddes 1833, säger han och pekar på en kutryggig gammal man, högtidsklädd i bonjour.

Släkten kommer från Linköpingstrakten. Davis pappa var arrendetorp på Hjälmåsöters gods. Han dog när David var sex år och hans mamma lämnades ensam med två små barn.

Så småningom gifte hon om sig och familjen utökades till åtta personer, åtta personer i ett rum och kök.

Jag gick i varannandagskola. Varannan dag fick man vara hemma och hjälpa till på torpet. När jag var elva, egentligen skulle man ha fyllt tolv, började jag arbeta på godset, jondagsverken som det hette.

När han var tretton år flyttade han hemifrån och tog drängtjänst på olika gårdar på trakten.

Sporten roligast

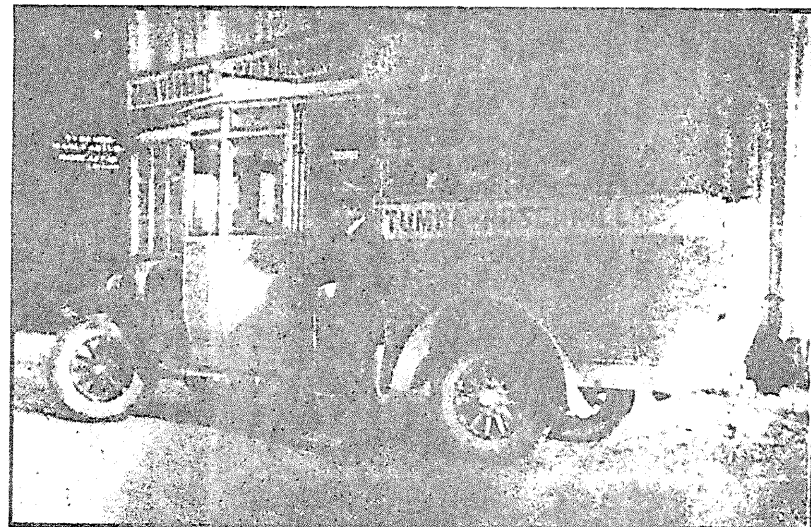
Nu ser han tonårsgrabbar spela TV-pucken.

Sporten är roligast på TV. Nyhetsprogrammen ser jag också, annars är det inte mycket att se, tycker jag. Jag läser tidningar och böcker i stället, mest historiska böcker som svårar lämnade efter sig.

Eller också tar jag mig en sväng in till stan, till Ringvägen där min dotter och mår bor.

Sommarhelvetet ägnar David Karlsson nästan all sin tid åt Botkyrka hembygds-gilles torp i Tullinge. Klipper gräs och krattar löv, säger och spikar.

Visst går det fast fingrarna är krokiga, säger han.

David Karlsson 1927, Botkyrkas förste busschaufför.

TEXT: ROLF BROBERG. FOTO: ERICH STERING

Älgenstorp

En intervju med Ivar Göthberg
Tullinge om

Författarinnan

Anna Maria Roos

Författarinnan har troligen
bott i Tullinge redan de första
åren på 1900-talet.

(Torsten Tegnér har tidigare
berättat för "Botvidsbygden" att
några år före 1903 bodde en skol-
kamrat till min mor (Alice Tegner)
på Älgenstorp och det var förfat-
tarinnan Anna Maria Roos. Hon
flyttade nämnda år från Tullinge.

Ivar Göthberg berättar att
ett köpebrev vittnar om att A. Maria
Roos av Protokollsekreterare
Jacop Tegner köpt det gamla torpet
Älgenstorp den 30 sept. 1905. I
Älgenstorp bodde hon till 1910.

Under denna tid hade författarin-
nan hunnit med många av sina dik-
ter och läseböcker i serien Sve-
riges barndomsskolor, utgivna av
Alfr. Dalin och Fridtjuv Berg.

(Främst bör nämnas böckerna för ny-
börjare "Sörgården" 1912 som tryck-
tes i precis en miljon ex. och har
givit många generationer svenska
barn en gemensam första kontakt
med boken. Samma år utkom även bo-
ken "I Önnemo".

Ivar Göthberg berättar vidare
att då han som 6 ó 7 åring med sin
lekkamrat Tage Norström ofta var
hos Anna Maria Roos och hjälpte
henne att plocka bigarråder. De sto-
ra bigarrådräden finns kvar ännu
i dag. Ivar tyckte att tant Anna-
Maria var stor och kraftig med
stor och bredbrättad svart hatt
ibland en vit hatt, klädseln var
något sjuksig. När hon såg ut så
i en 6-åringens ögon blir man lite
fundersam på hennes utseende.

Ibland fick pojkarna vakta hennes
gäss vilket en av hennes dikter ur
samlingen "Svensk vers" vittnar om:

G ä s s.

Feta vita gäss
vanka vägen fram:
de vanka, de kliva
i landsvägens damm.

Tage och Ivar
de komma dem emot;
de hava käpp i handen.
men inte sko på fot.

"Gäss, gäss, gäss,
var kommen I ifrån?"
"Vi komma ifrån gyttjan,
från den bruna blanka ån."

"Gäss, gäss, gäss,
vart skolen I gå hän?"
"Vi skola söka skugga
allt under skogens trän."

"Då följa vi med eder
uppå er promenad."
och pysarna och gässen
de tåga fram i rad.

Men inne uti skogen
mäster Mickel bor.
Gömd i gröna snåren,
han ligger där och glör.

"Nej se, där komma gässen
spatserande, håhå!
Nu ska ni allt få sprattla
och snattra, mina små!

Där ser jag just en präktig
liten sjäpagås!
Varför ska man inte ta
en stek, där den kan fås?"

Han rusar fram, han kniper
en gäs i hennes hals.
Men mamsell Gås hon stretar
och vill ej följa alls.

Där flaxa vita vingar.
där höjas jämmerrop.
Vad kackel och vad snatter
från den hela gåsehop!

Men Tage och Ivar
de lyfta var sin käpp;
och rusa emot räven
och ropa: "Släpp!" och "Släpp!"

De piska mäster Mickel
uppå hans röda päls,
tills Mickel måste släppa
och rymma hän till fjälls.

Han flyktar inåt skogen
och kryper bak en sten;

där får han sedan ligga
och gnaga sina ben.

Men Tage och Ivar
de tåga stolta hem,
och alla byapojkarna
de hurra för dem.

År 1910 sålde Anna Maria Roos
Älgenstorp till Målarprofessorn
Emil Österman, och flyttade därefter
till Lidingö. Senare flyttade
Anna Maria Roos till Tenerife,
Kanarieöarna där hon bodde en
längre tid och flyttade slutligen
till Indien där hon avled 1938.

~Sin förmögenhet donerade hon
redan under sin livstid, till
välgörenhet i synnerhet vid barn-
och ungdomsskolor etc.

Georg Malmkvist

Internationell dans... på Trädgårdstorp

Den 17 nov. var det en helt
annorlunda övningskväll på Logen
Det var nämligen övning i Utländ-
ska danser. Den välkända instruk-
tören Mona Magnusson (Medlem i
Distriktsstyrelsen och KUR.) som
efter att ha blivit välkomst-
sälsad av Göran Furuliden satte
gång med följande danser:

1. Dansing in The Street.
Sydamerika
 2. Lambo Rook
Sydamerika
 3. Toi Nergis.
American Folk dans.
- Paus: The och smörgås

4. Vé David
Israel
 5. Mayim.
Israel.
 6. Israelich Mazurka
Israel.
 7. Norsk Fjällmarsch.
Danmark.

8. En slags tremannavals:
Kan dansas av (en dam och två
kavaljerer eller två damer och
en kavaljer).

Musik, vilken vals som helst.

Det blev en mycket lyckad kväll,
efter några repetitioner gick dan-
sarna riktigt bra.

Sedan Ingrid Avelin avtackat
Mona Magnusson för god undervisning
i danserna skiljdes ett 60-tal med-
lemmar åt vid 23-tiden för att vila
på stegen till nästa övningskväll.

Georg.

UPPSALASTÄMMAN 1973

Lördagen den 28 oktober var det
spelmansstämma i Uppsala. Kvällen
innan hade Uppsala Musikforum ord-
nat en förstämma, kombinerat med
ett knytkalas, i sina lokaler på
Drottninggatan. Mängder av folk
slöt upp, och det var verkligen
roligt hela kvällen och natten med
mycket musik och dans. Synd att
inte fler av Gillets medlemmar kom
redan på fredagen.

På lördagen hölls den "riktiga"
stämman. Den började redan klockan
elva i universitetsaulan. Där var
det uppträdanden av olika spel-
lag och enskilda spelmän nästan
utan uppehåll till klockan fem.

Nere i universitetets cafeteria
spelade man mera fritt. Där hördes
bl a en vevlira, ett mycket gammalt
instrument, som man sällan hör
numera.

Frammot sextiden åkte alla spel-
män och supportrar till Ultuna där
det bjöds på helstekt lamm.

Stämningen var hög under middagen
och samkvämet efteråt, som höll
på till sena natten. Man spelade
överallt, och det blev även en del
dans. De sexton som kom från Gillet
tyktes trivas utmärkt.

MARIA

God Jul! Gott Natt År
önskar Solvidsbygden alla sina
läsare.

Ans. utgivare Bo Hammarling

Redaktionskommitte

Georg Malmkvist Tel. 08 7781711
Inger Falk " 0755 66563
Arne Mattsson " 0158 12254
Roland Wester " 08 7781509

Red. Malmgårdsb. 2. 14600 Tullinge.